

0378J

KONINKLIJK NEDERLANDS INSTITUUT VAN REGISTERACCOUNTANTS

JURISPRUDENTIE TUCHTRECHTSPRAAK

JT 2005-17 RAAD VAN TUCHT DEN HAAG EN COLLEGE VAN BEROEP VOOR HET
BEDRIJFSLEVEN

Artikel 10 GBR-1994, geheimhoudingsplicht, in beginsel onjuist om werkzaamheden in rekening te brengen waarom door cliënt niet is gevraagd, vertrouwelijke aangelegenheid

Betrokken registeraccountant heeft werkzaamheden verricht voor klaagster. Laatstgenoemde bezit aandelen in S BV en heeft enkele daarvan verkocht aan D. Betrokkene heeft een brief aan klaagster gestuurd waarin hij enkele opmerkingen maakt over de vennootschapsbelasting van S BV. Klaagster heeft een kopie van de brief aan D gestuurd, die op haar beurt betrokkene heeft benaderd en daarover vragen heeft gesteld. Betrokkene heeft tijdens het telefoongesprek naast de inhoud van de brief ook bevestigd dat D aandeelhouder was geworden in S BV. Betrokkene heeft klaagster een factuur gestuurd terzake van "overleg met D".

Klaagster verwijt betrokkene o.a. zijn geheimhoudingsplicht te hebben geschonden en ten onrechte een rekening te hebben gestuurd voor het gevoerde telefoongesprek.

Met betrekking tot de klacht en het daar tegen gevoerde verweer overweegt de Raad van Tucht als volgt. Op grond van artikel 10 GBR-1994 geldt als hoofdregel dat de accountant alle vertrouwelijke zaken die hem bij de uitoefening van zijn beroep ter kennis zijn gekomen, geheimhoudt, ook indien niet uitdrukkelijk wordt gezegd dat van hem geheimhouding wordt verwacht. De accountant zal daarbij als vertrouwelijk dienen te beschouwen hetgeen hem uit hoofde van de uitoefening van zijn beroep bekend wordt, tenzij uit de omstandigheden blijkt dat het om niet-vertrouwelijke aangelegenheden gaat. De raad oordeelt dat nu D een kopie van klaagster had ontvangen betrokkene de inhoud van zijn brief ten opzichte van D niet meer als vertrouwelijk hoefde te beschouwen. Het stond betrokkene vrij om de inhoud van de brief te bevestigen. Anders ligt dit bij het bevestigen van het aandeelhouderschap. In beginsel had betrokkene daartoe de toestemming van klaagster nodig. Klaagster heeft echter niet aangegeven welk belang was gediend met het niet bevestigen en voorts niet ontkend dat D aandeelhouder is. De raad acht dan ook het bevestigen van het aandeelhouderschap zonder voorafgaande toestemming van klaagster niet zo ernstig dat dit voor ingrijpen van de tuchtrechter aanleiding geeft. Dit neemt niet weg dat de raad het ongelukkig acht dat betrokkene niet direct na het met D gevoerde gesprek daarvan verslag heeft gedaan aan klaagster. Ten aanzien van het in rekening brengen van het gevoerde telefoongesprek oordeelt de raad dat aan klaagster moet worden toegegeven dat zij geen opdracht aan betrokkene heeft gegeven om met D contact op te nemen. Ook acht de raad het in beginsel onjuist om werkzaamheden in rekening te brengen waarom de cliënt niet heeft gevraagd, tenzij begrepen mogen worden onder de normale uitvoering van de opdracht. Nu dit laatste niet is gebleken acht de raad het juist dat betrokkene aan klaagster heeft meegedeeld af te zien van aanspraak op betaling. Hoewel creditering van de betreffende factuur op zijn plaats zou zijn geweest, acht de raad onvoldoende grond aanwezig voor een tuchtrechtelijk verwijt over dit optreden van betrokkene, nu deze tijdig van zijn aanspraak heeft afgezien. De Raad van Tucht verklaard de klacht in alle onderdelen ongegrond.

Klaagster is tegen de uitspraak in beroep gegaan bij het College van Beroep voor het bedrijfsleven. Naar het oordeel van het college heeft de raad terecht geoordeeld dat de klacht in al haar onderdelen ongegrond is. Aanvullend overweegt het college anders dan de raad dat het betrokkene vrij stond te bevestigen dat D aandeelhouder is nu niet kan worden staande gehouden dat het gaat om informatie die tegenover D, de hierbij direct betrokken persoon, als een vertrouwelijke aangelegenheid diende te worden beschouwd. Het college verwerpt het beroep.

No. AWB 03/625 LJN AP1504

DE RAAD VAN TUCHT VOOR REGISTERACCOUNTANTS EN ACCOUNTANTS- ADMINISTRATIECONSULENTEN TE 'S-GRAVENHAGE

heeft de volgende uitspraak gedaan inzake de klacht van:

A BV,
gevestigd te D,
klaagster,

tegen

X RA,
kantoorhoudende te B,
verweerder,
gemachtigde: mr. D, advocaat te U.

1. Verloop van de procedure

- 1.1 Bij brief van 1 mei 2002 heeft klaagster een klacht ingediend tegen verweerder, waarna deze zich heeft verweerd bij brief van 10 juli 2002. Daarna heeft klaagster gerepliceerd bij brief van 26 augustus 2002 en heeft verweerder op 15 november 2002 een nader verweerschrift ingediend.
- 1.2 De zaak is behandeld ter openbare zitting van 24 februari 2003, waarbij namens klaagster de heer O, directeur, is verschenen. Voorts is verweerder verschenen, bijgestaan door zijn gemachtigde.

2. Vaststaande feiten

Op grond van de schriftelijke stukkenwisseling en het verhandelde ter zitting is, als tussen partijen niet in geschil, dan wel door een van hen gesteld en door de ander niet of niet voldoende weersproken, of op zichzelf aannemelijk, het volgende komen vast te staan.

- 2.1 Vanaf december 2000 heeft verweerder accountantswerkzaamheden voor klaagster verricht.
- 2.2 Klaagster heeft een deelneming in de besloten vennootschap S BV en heeft in het jaar 2000 een gedeelte van haar aandelen verkocht en geleverd aan de heer D.
- 2.3 Op 21 januari 2002 heeft verweerder een brief aan klaagster gestuurd, waarin hij een opmerking heeft gemaakt over de vennootschapsbelasting in verband met de inbreng van goodwill in S BV. De heer D heeft van klaagster een kopie gekregen van verweerders brief van 21 januari 2002.
- 2.4 Op 24 januari 2002 is verweerder gebeld door de heer D. In het telefoongesprek heeft verweerder desgevraagd de inhoud van voormelde brief bevestigd. Tevens heeft verweerder het aandeelhouderschap van de heer D bevestigd.
- 2.5 Op een factuur d.d. 22 februari 2002 heeft verweerder aan klaagster een bedrag van € 60,- excl. BTW in rekening gebracht terzake van "overleg met de heer D."
- 2.6 Naar aanleiding van de genoemde declaratie heeft klaagster met verweerder en diens kantoorgeenoot mr. M gecorrespondeerd over het door verweerder gevoerde telefoongesprek en de daarvoor in rekening gebrachte kosten.

3. Klacht

3.1 De klacht omvat de volgende verwijten:

- A. Verweerder heeft zijn geheimhoudingsplicht geschonden alsmede de wet privacy gegevens.

B. Verweerder heeft hierover in zijn brief van 28 maart 2002 aan klagster gelogen.

3.2 In de toelichting op de klacht heeft klagster aangevoerd dat zij aan de heer D geen toestemming heeft gegeven om informatie aan verweerder te vragen alsook dat zij aan verweerder geen toestemming heeft gegeven om inlichtingen aan de heer D te geven. Voorts heeft klagster bezwaar gemaakt tegen het feit dat verweerder voor het gevoerde telefoongesprek een rekening heeft gestuurd.

4. Verweer

Verweerder heeft tot zijn verweer - zakelijk weergegeven - het volgende aangevoerd:

4.1 Verweerder betwist welke informatie dan ook over klagster of de heer Oei aan de heer D te hebben verstrekt. Verweerder heeft zich in het gesprek passief opgesteld en heeft de heer D slechts aangehoord.

4.2 Uit de stukken blijkt dat de heer D een kopie had ontvangen van de brief van verweerder van 21 januari 2002. De heer D heeft van verweerder niets vernomen dat hem niet reeds bekend was.

4.3 Verweerder betwist over het telefoongesprek te hebben gelogen. Het feit dat verweerder het gesprek in de declaratie heeft aangeduid als "overleg" neemt niet weg dat verweerder zich in het telefoongesprek passief heeft opgesteld.

4.4 De declaratie van 22 februari 2002 is opgesteld en verzonden door mr. M, belastingadviseur ten kantore van verweerder. De heer Meijer heeft dit aan klagster meegedeeld in zijn brief van 18 april 2002. Daarin is tevens meegedeeld dat de betaling van het bedrag ad € 60,-- aan klagster wordt overgelaten. Verweerder heeft werkzaamheden voor dat bedrag verricht.

5. Beoordeling van de klacht

Klachtonderdeel A

5.1 Op grond van artikel 10 GBR-1994 geldt als hoofdregel dat de accountant alle vertrouwelijke zaken die hem bij de uitoefening van zijn beroep ter kennis zijn gekomen, geheimhoudt, ook indien niet uitdrukkelijk wordt gezegd dat van hem geheimhouding wordt verwacht. De accountant zal daarbij als vertrouwelijk dienen te beschouwen hetgeen hem uit hoofde van de uitoefening van zijn beroep bekend wordt, tenzij uit de omstandigheden blijkt dat het om niet-vertrouwelijke aangelegenheden gaat.

5.2 In de onderhavige zaak is gebleken dat verweerder werd gebeld door de heer D, die van de heer Oei een kopie had ontvangen van verweerders brief van 21 januari 2002 aan klagster en die daarover vragen stelde. Verweerder heeft blijkens zijn verweer de inhoud van die brief bevestigd. Voorts heeft verweerder bevestigd dat de heer D aandeelhouder in S BV was geworden.

5.3 De Raad oordeelt dat onder de vermelde omstandigheden verweerder de inhoud van zijn brief aan klagster ten opzichte van de heer D niet (meer) als vertrouwelijk behoefde te beschouwen, toen hem in het telefoongesprek was gebleken dat de heer D van klagster daarvan een kopie had ontvangen. Het stond verweerder in die omstandigheden vrij om de inhoud van zijn brief te bevestigen. Anders ligt dit bij de bevestiging die verweerder heeft gegeven van het aandeelhouderschap van de heer D. In beginsel had verweerder daartoe de toestemming van klagster nodig. Klagster heeft evenwel niet gesteld dat de heer D geen aandeelhouder is noch dat er een ander belang was dat was gediend met het niet bevestigen hiervan is en evenmin is daarvan gebleken. De Raad acht dan ook het bevestigen van het aandeelhouderschap zonder voorafgaande toestemming van klagster niet zo ernstig dat dit voor ingrijpen van de tuchtrechter aanleiding geeft.

Overigens is niet komen vast te staan dat verweerder privacygegevens betreffende klaagster of de heer Oei aan de heer D bekend heeft gemaakt.

Klachtonderdeel A dient derhalve ongegrond te worden verklaard. Dit neemt niet weg dat de Raad het ongelukkig acht dat verweerder niet direct na het met de heer D gevoerde gesprek daarvan verslag heeft gedaan aan klaagster. Ter zitting is gebleken dat klaagster naar aanleiding van een eerder voorval een brief aan verweerder heeft gestuurd die betrekking had op geheimhouding. Hoewel de Raad de inhoud van die brief niet kent, is duidelijk dat verweerder zich onvoldoende rekenschap heeft gegeven van de daaruit af te leiden gevoeligheid van klaagster op dit punt.

Klachtonderdeel B.

- 5.4 Uit de correspondentie die tussen klaagster en verweerder dan wel mr. M is gevoerd over het telefoongesprek met de heer D blijkt naar het oordeel van de Raad niet dat verweerder daarover heeft gelogen. Verweerder heeft getracht duidelijk te maken dat hij zich in het gesprek passief heeft opgesteld. Hiermee is niet in strijd dat het telefoongesprek op de declaratie is aangeduid als "overleg". De Raad acht klachtonderdeel B ongegrond.
- 5.5 Ten aanzien van het bezwaar van klaagster tegen het feit dat op de declaratie van 22 februari 2002 een bedrag in rekening is gebracht voor het gesprek met de heer D oordeelt de Raad als volgt. Aan klaagster moet worden toegegeven dat zij geen opdracht aan verweerder heeft gegeven om met de heer D contact op te nemen. Ook de Raad acht het in beginsel onjuist om werkzaamheden in rekening te brengen waarom de cliënt niet heeft gevraagd, tenzij deze begrepen mogen worden onder de normale uitvoering van de opdracht. Van dit laatste is hier niet gebleken. De Raad acht het dan ook juist dat verweerder, althans zijn kantoor, aan klaagster heeft meegedeeld af te zien van aanspraak op betaling. Hoewel creditering van het desbetreffende gedeelte van de factuur op zijn plaats zou zijn geweest, acht de Raad onvoldoende grond aanwezig voor een tuchtrechtelijk verwijt over dit optreden van verweerder, nu deze tijdig van zijn aanspraak heeft afgezien.
- 5.6 De hierna vermelde uitspraak berust op artikel 33 Wet op de Registeraccountants en de artikelen 5 en 10 GBR-1994.

Beslissing

De Raad van Tucht voor Registeraccountants en Accountants-Administratieconsulenten te 's-Gravenhage:

- **verklaart de klacht in alle onderdelen ongegrond.**

Aldus gewezen door mr. S.C.H. Koning, plv. voorzitter, H. Baas RA en C.Chr. Doolhoff RA, leden, in aanwezigheid van mr. P. Rijpstra, adj.-secretaris en uitgesproken ter openbare zitting van 14 april 2003 door mr. S.C.H. Koning voornoemd.

COLLEGE VAN BEROEP VOOR HET BEDRIJFSLEVEN

Uitspraak in de zaak van:

A BV, te Den Haag, appellante van een beslissing van de Raad van Tucht voor registeraccountants en Accountants-Administratieconsulenten te 's-Gravenhage (hierna: Raad van Tucht), gewezen op 14 april 2003.

1. De procedure

Bij brief, verzonden op 15 april 2003, heeft de Raad van Tucht appellante afschrift toegezonden van zijn op 14 april 2003 genomen beslissing op een klacht, op 1 mei 2002 ingediend door appellante tegen X RA (hierna: betrokkene).

Bij een op 4 juni 2003 bij het College ingekomen beroepschrift heeft appellante tegen die beslissing beroep bij het College ingesteld.

De Raad van Tucht heeft bij brief van 30 juni 2003, ingekomen op 2 juli 2003, op de zaak betrekking hebbende stukken doen toekomen aan de griffier van het College.

Op 8 augustus 2003 heeft betrokkene een verweerschrift ingediend.

Het onderzoek ter zitting heeft plaatsgevonden op 15 april 2003. Betrokkene alsmede diens gemachtigde, mr. D, advocaat te U is verschenen. Appellante is - zonder bericht van verhindering - niet verschenen.

2. De klacht

Het College gaat uit van de klacht zoals die in de bestreden beslissing van de Raad van Tucht is weergegeven, nu daartegen geen grief is aangevoerd.

3. De tuchtbeslissing

Bij de bestreden tuchtbeslissing, die aan deze uitspraak is gehecht en als hier ingelast wordt beschouwd, heeft de Raad van Tucht de klacht ongegrond verklaard.

4. De beoordeling

4.1 De Raad van Tucht heeft naar het oordeel van het College terecht geoordeeld dat de klacht van appellante in al haar onderdelen ongegrond is. Hiertoe overweegt het College het volgende.

4.2 Het College stelt voorop dat, nu appellante geen grief heeft gericht tegen de weergave van haar klacht door de Raad van Tucht, deze weergave bepalend is voor hetgeen in dit geding ten toetse voorligt bij het College. Derhalve dient het door appellante in het beroepschrift gestelde met betrekking tot beweerdelijk door betrokkene aan de belastingdienst verstrekte informatie - verder - buiten beschouwing te blijven aangezien het niet is vervat in de klacht. Dit geldt evenzeer voor het betoog van appellante dat betrokkene, behalve de declaratie van 22 februari 2002, waarop hierna in overweging 4.6 wordt ingegaan, verschillende onjuiste facturen heeft gestuurd voor reeds betaalde diensten en voor diensten die ongevraagd zouden zijn verleend.

4.3 Met de Raad van Tucht is het College van oordeel dat betrokkene de inhoud van de brief van 21 januari 2002 tegenover D niet langer als vertrouwelijk behoefde te beschouwen, omdat hem tijdens het telefoongesprek van 24 januari 2002 was gebleken dat D een kopie van deze brief van appellante had ontvangen. Het stond betrokkene onder deze omstandigheden vrij de inhoud van deze brief aan D te bevestigen.

Vast staat dat betrokkene met D heeft gesproken, en niet met een willekeurige onbekende derde, zodat appellante opmerking in haar beroepschrift - althans zo begrijpt het College appellante - dat betrokkene mogelijkverwijs vertrouwelijke informatie aan een onbekende derde heeft verstrekt, reeds om die reden geen hout snijdt.

Betrokkene heeft betwist dat hij in het betreffende telefoongesprek aan D heeft bevestigd dat laatstgenoemde aandeelhouder is in S BV. De vraag wat betrokkene op dit punt precies aan D al dan niet heeft gezegd, kan naar het oordeel evenwel in het midden blijven, nu het College - anders dan de Raad van Tucht - niet vermag in te zien dat het betrokkene niet tevens vrij stond dit aan D te bevestigen. Niet kan worden staande gehouden dat het onder de gegeven omstandigheden gaat om informatie die tegenover D - de hierbij direct betrokken persoon - als een vertrouwelijke aangelegenheid diende te worden beschouwd.

- 4.4 Het door appellante in beroep ingenomen standpunt dat betrokkene in strijd heeft gehandeld met artikel 6 van de Algemene Voorwaarden van het accountantskantoor XYZ, waarin betrokken zich heeft verplicht tot geheimhouding jegens derden, maakt als zodanig geen deel uit van de klacht noch is dit als zodanig tuchtrechtelijk verwijtbaar mede in aanmerking genomen hetgeen hiervoor is overwogen.
- 4.5 Met de Raad van Tucht is het College van oordeel dat uit de in geding zijnde correspondentie niet is gebleken dat betrokkene zou hebben gelogen over voornoemd telefoongesprek. Betrokkene heeft getracht duidelijk te maken dat hij zich in dit gesprek passief heeft opgesteld, hetgeen hij ter zitting van het College nogmaals heeft benadrukt.
- 4.6 Appellante heeft voorts met haar bezwaar tegen de declaratie van 22 februari 2002, waarbij aan appellante een bedrag van € 60,- in rekening is gebracht voor het gesprek van betrokkene met D, kennelijk beoogd aan te geven dat betrokkene, door haar deze declaratie toe te zenden, heeft gehandeld in strijd met artikel 5 GBR-1994.
Het College is van oordeel dat dit niet het geval is, zodat ook dit klachtonderdeel terecht ongegrond is verklaard.

Dat XYZ op 20 mei 2003 een betalingsherinnering voor voornoemde declaratie heeft verzonden is betrokkene reeds niet tuchtrechtelijk te verwijten, aangezien dit niet is geschied onder verantwoordelijkheid van betrokkene omdat hij vanaf 15 augustus 2002 niet meer bij XYZ werkzaam was.

- 4.7 Het vorenoverwogene leidt tot de slotsom dat de grieven falen en het beroep van appellante dient te worden verworpen.
Na te melden beslissing berust op titel II Wet RA alsmede op de artikelen 5 en 10 GBR-1994.

De beslissing

Het College verwerpt het beroep.

Aldus gewezen door mr. H.C. Cusell, mr. M.A. van der Ham, mr. M.A. Fierstra, in tegenwoordigheid van mr. Th.J. van Gessel, als griffier, en uitgesproken in het openbaar op 26 mei 2004.